

3/99-18-V

Poutník

Casopis Brněnských Unitářů

POUTNÍK

ČASOPIS BRNĚNSKÝCH UNITÁŘŮ

OBSAH čísla 3/99-18-V.ročník

1. Úvodní meditace „Ó Nejvyšší.. Ó věčný.....str. 1
2. Pozvánka na KVĚTINOVOU SLAVNOST..... 2
3. Marie Mildorfová: JAK MLUVIL KVĚT..... 3
4. Blahopřejeme, nezapomínáme 4
5. Milada Škárová: Vztah člověka k proměnám v přírodě
během ročních dob..... 5
6. B. Houser: KREMnickÉ NOCTURNO..... 9
7. J. Plotěná: Hnutí Českých bratří..... 11
8. M. Mikota: „Unitářský“ památník v Karolinu 13
9. Karol Grycz-Šmilowski (překlad z polštiny)..... 17
10. OZNÁMENÍ o novém vydání PROROKA..... 18
11. M. Mikota: Essex Street Chapel v Londýně 19
12. Milan Zelenka: Majetek církví-historický tvrdý oříšek 21
13. M. Mikota: Historická vzpomínání..... 22
14. Závěrečná rezoluce valného shromáždění OUB..... 24
15. Jógananda: Jsi viditelná jako Matka Příroda 25

Redakční rada: Rev. J. Plotěná, Dr. B. Houser, Rev. M. Mikota
Grafická úprava a ilustrace: Jarmila Plotěná, Miloš Mikota

Toto číslo vyšlo koncem dubna 1999.

Každý nechť kráčí CESTOU

*od věků mu danou a jestli setkáme se
na cestách, podejme si ruce
a růzností nechme stranou,
vždyť jediný je cíl
nám od kořenů dán.*

Rev. Jarmila Plotěná

Ó Nejvyšší!.... Ó věčný!....

Dej, aby mé (naše) myšlenky byly jak větry jarní,
jež přinášejí rytmus budoucích písní
a jako vichřice, které nutí k návratu chodce
před cestami smrti.

A umírajíce ať podobny jsou těm květům -
symbolům setby z jiného světa -
které, když vadnou úpalem denním,
ještě jahodami voní...

Ano, i jahody mají svou vůni, i život náš má svou vůni, ať již je
inspirován básní či prózou, duchovním proslovem či symbolem
Květinové slavnosti.

Chceme žít v tomto současném životě co nejplněji, co nejlépe a
co nejužitečněji. Básník (Otokar Březina) to vyjádřil v „Hudbě
pramenů“, kde říká:

„Učiniti svět svůj krásnějším než jsme jej přijali v prvním
otevřením zraků (zde je myšleno probuzení duchovní, nikoli narození)
je věčnou touhou duší.“

A v dopise svému příteli Františku Bílkovi Březina napsal:

„...konečně nejvyšší smysl naší práce jest,
aby přibývalo lásky na této zemi a
tím stále mocněji se zjevovala lidem
krása díla božího.“

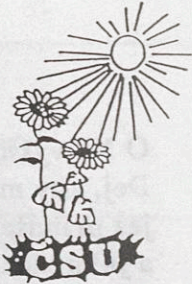
Kéž i tato dnešní unitářská Květinová slavnost povzbudí
naši snahu, aby tyto zjevené ideály staly se nezaměnitelnou, stálou
(permanentní) náplní našeho života.

I já pravím:

TAK SE STAŇ!

Pozvánka na
**KVĚTINOVOU
 SLAVNOST**

Vážená sestro! Vážený bratře!

Zveme Vás tímto na „KVĚTINOVOU SLAVNOST“
 Náboženské obce českých unitářů v Brně, která se
 koná v pátek 14. května 1999 v kinosále na
 Radnické č. 4 v 17,00 hodin.

Zveme všechny členy, jakož i přátele českého
 unitářství, ať žijí kdekoli, kteří chtějí vyjádřit
 květinovým symbolem „jednotu v rozmanitosti“ na
 cestě za vyšším duchovním poznáním.

Toto symbolické shromáždění zavedl **Dr. Norbert
 Fabián Čapek**, zakladatel Svobodného Bratrství a
 českého unitářství. Od té doby vždy symbolizovala
 upřímné duchovní snažení členů a přátel unitářství ve
 vzájemné úctě a toleranci, což chceme i v této letošní
 Květinové slavnosti symbolicky vyjádřit tím, že každý
 účastník si přinese pouze jednu květinu podle vlastní
 volby. Ze slavnosti si pak odnese jinou květinu na
 důkaz, že přijímá bratra či sestru, kteří květinu
 přinesli, opravdu za svého bratra a za svou sestru v
 duchu, v pravdě a ve snášenlivosti, jak je to
 praktikováno mezi unitáři na celém světě.

Přijďte všichni a oslavme společně 55. výročí dne, kdy
 unitářská skupinka v Brně se rozhodla stát se obcí a
 přivítala svého první reverenda.

Těšíme se na Vás i na Vámi přivedené hosty.

MARIE MILDORFOVÁ

Jak mluvil květ

Rozvil se jednou časně z rána
 skropený rosy slzami.
 V úžasu chvěl se! - Kalich sklonil
 před tím, jenž bdí tu nad námi.

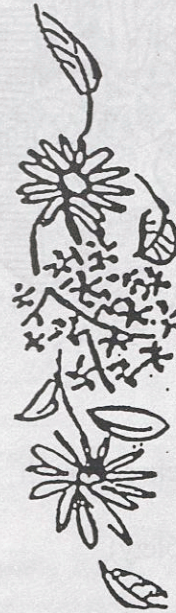
Vydechl tiše: Díky, Otče,
 že mohu Tvoje dílo zřít!
 A děkuji, že se mōhu
 Tvé Tvůrčí Moci poklonit.

V nesčetném projevu Tvé Moci
 Tvým dechem splozen, mohu žít.
 Připoután k zemi - jen tak mohu
 k Jednotě Tvé se připojit.

Ty všeho živého jsi Tvůrcem,
 Tvým dítkem je i každý květ,
 jenž z vůle Tvé, svou krásou, vůní,
 je částečkou, jež tvoří svět.

Ať oblažíš mne slunka jasem,
 či zahalí mne temná noc,
 vždy přítomnost Tvou pociťuji,
 oddaně vnímám Tvoji Moc.

Vděčně a s láskou Tebou žiji -
 projev Tvé Moci tvořivé.
 Kéž jen Tvou vůli naplňuji,
 než změni mne dech Moci Tvé!

BLAHOPŘEJEME

všem našim členům a přátelům, kteří se narodili v měsících
k v ě t n u a v č e r v n u
a přejeme jim nejen radostné jaro a léto, ale i mnoho zdraví
v dalších letech:

- 4.5. Nataša Hájková, Toronto, Canada
- 6.5. Věra Klasnová, Praha
Gerda Schier, Vídeň
Naděžda Světlíková
Dr. Milada Škárová
- 8.5. Anežka Milada Kunzová
- 19.5. Vladimír Ventruba, knihovník OUB
- 21.5. Tereza Mikotová
- 23.5. Ing. Zora Těšíková
- 24.5. Stanislav Sychra
- 26.5. Zdenka Pazderová
 - 1.6. Marika Pospíšilová
 - 6.6. Helena Blažejová
 - 7.6. Ludmila Šebestová
- 10.6. Dr. Eva Silvá
- 13.6. Miloš Horký
- 17.6. Rev. Jarmila Plotěná
Eliška Plotěná
- 23.6. Bořivoj Sedlák
- 24.6. Věra Šaurová

NEZAPOMEŇME na ty, kteří v těchto měsících překročili práh
života:

- 18.5.1985 Josef Matyáš, pracovník ústředí (86letý)
- 21.5.1993 Svatava Heppová (48)
- 5.6.1980 Josef Dostál, předseda obce ČU v Olomouci
- 8.6.1981 Konrád Sluz, spolupracovník ČU v Brně (85)
- 10.6.1993 Václav Ulenfeld, dlouholetý funkcionář Obce
ČU v Olomouci (83letý)
- 11.6. JUDr. Rudolf Schmiedek, dlouholetý člen OUB
- 14.6.1993 Dr. Dušák Kafka, ústř. duchovní N.S.Č.U. (77)

Milada Škárová:

VZTAH ČLOVĚKA K PROMĚNÁM V PŘÍRODĚ BĚHEM ROČNÍCH DOB

Od jara přes léto, podzim a zimu až do nového jara probíhají v přírodě proměny, o kterých nikdo nepochybuje. Od vlivů těchto proměn jsme se dost úspěšně izolovali pomocí umělého světla, tepla, zvuku, potravy i zábavy. Přesto však na nás působí, a to jak na naše fyzická těla, tak na duši. V zimě je nám moc zima a v létě moc horko, na podzim nás postihují depresivní nálady, v předjaří se těšíme na více sluníčka a na nové květy.

Při svém způsobu života jako „civilizovaného“ člověka vnímáme tedy existenci přírodních dějů většinou jako cosi nepříjemného, negativního, narušujícího pohodlí našeho umělého světa... i když zároveň přijímáme i to, co považujeme za příjemné, pozitivní: zima je dobrá k lyžování, léto ke koupání v jihočeském rybníku, podzim k hříbkárení a na jaře si dopřejeme trochu radosti nad prvními sněženkami či skřivánčí písničkou.

Avšak: nestálo by za to, si tento poněkud omezený a povrchní způsob vnímání trochu rozšířit a prohloubit? Jakkoli se nám totiž podařilo od přírody izolovat v našem uměle osvětleném, uměle zatepleném (případně uměle chlazeném) umělém prostředí svých obydlí, pracoviště i dopravních prostředků, přesto zůstáváme s veškerou přírodou a s veškerými ději a proměnami v ní probíhajícími trvale a nezrušitelně propojeni.

Tato propojenost existuje na všech úrovních člověka i přírody (planety Země, všech jejích částí živých i neživých), tedy nejen na úrovni nejpopravnější, hmotné, pozorovatelné smysly a charakterizovatelné asi takto: kdyby nebylo slunce, vzduchu, vody, nebylo by zelených rostlin a neměli by co jíst lidé ani ostatní živočichové.

Podstata propojenosti všeho se všim na Zemi i ve vesmíru vyplývá z jednoty duchovního světa (dokonale fungujícího energeticko-informačního systému), který průběžně udržuje v dynamické rovnováze veškeré děje na nižších úrovních, na úrovni duševní i fyzické. V rámci takto daného řádu se uskutečňuje cyklický vývoj v přírodě i v člověku, při čemž žádný další cyklus není mechanickým opakováním předešlého.. Vždy někde vznikne nějaká nová zkušenost či poznatek, použitelný v cyklu následujícím.

Jak toto můžeme opravdu vědomě a smysluplně prožívat?

Především je třeba připustit (a posléze prožít a poznat), že takové cyklické proměny od jara do jara opravdu existují. Dále je nezbytné si uvědomit - zatím třeba jen jako „zvenku“ přicházející informaci, jejíž obsah teprve později bude prožít a vnitřně přijat - že existují analogické cykly: jarnímu zrození a růstu života v přírodě odpovídá zrození (inkarnace) duchovní lidské bytosti do fyzického těla a také ranní probuzení (návrat) duševně-duchovní podstaty člověka do jeho těla fyzického - stejně jako podzimnímu odumírání vegetace v přírodě odpovídá smrt fyzického těla člověka a také večerní usínání, kdy jako duševně-duchovní bytost opouštíme své fyzické tělo.

A jak je tomu v průběhu roku - od jara do jara?

Také zde je analogie, průběh dějů v člověku je však vůči průběhu dějů v přírodě zrcadlově převrácený: jaru fyzické přírody, jejímu zrození, růstu, kvetení a zrání odpovídá „malá smrt duše“ a to její vyšší dimenze obsahující zárodek duchovního Já - zatím co podzimu fyzické přírody, jejímu odumírání odpovídá počátek nového zrození duše, znovuzrození duchovního světla v našem nitru, k čemuž dochází za nejhlubší tmy v době zimního slunovratu.

V létě poháváme krásu vnějšího světa pomocí smyslů, odpoutáváme se od země na cestě za slunečním světlem a nacházíme „sebe v Kristu“, zatímco v zimě proměňujeme vnější světlo ve světlo duchovní a objevujeme „Krista v sobě“.

Vědomé paralelní prožívání dějů v přírodě a v sobě není tedy jen zajímavou hrou, ale taky krásnou a osvědčenou metodou pro poznávání jak přírody, tak i sebe sama.

Bliží se jaro a velikonoce. Se znovuzrozeným duchovním světlem v srdci se můžeme v tiché radosti a očekávání připravovat na prožitek nového zrození fyzické přírody a na svou vlastní cestu za smyslovým poznáváním její letní krásy. Schopnost živého myšlení a vzpomínka na prožitky ze zimních duchovních hlubin vlastního Já nám umožní nezboudit ve smyslovém světě letních výšin. Nemusíme se obávat ztrát sebe sama, ztrácíme (obětujeme) jen své nižší sobecké já, svou přílišnou připoutanost k fyzickému světu. Takto očištění prožijeme svatodušní svátky a odhodláme se k vesmírnému letu ve svatojánské době vrcholného léta... a tam, na „éterní pláni“ země, nás očekává nejvyšší a dokonale čistá duchovní bytost: Kristu-Láska. Je připraven nás, očištěné a otevřené lidské duše přijmout a dát nám prožít pocit „JÁ V KRISTU“. Tak se sami sobě ztrácíme, abychom se znovu našli na vyšší úrovni bytí.

Pak přijde podzim a vánoce. V přírodě je to doba zrání, sklizení plodů pro výživu fyzického těla. Naše duše prožívá odumírání přírody bez přehnaných emocí, neboť už ví, že odumírá jen to, co splnilo svůj úkol a že fyzická smrt je vždy spojena s proměnou, neboť ve vesmíru se nic neztrácí, nýbrž vše se proměňuje a tím začleňuje do nového vývojového cyklu. Začínáme tušit, že i nás čeká velká proměna, ovšem na jiné úrovni, na úrovni duchovní.

Společně s přírodou projdeme podzimní branou fyzické smrti, prožijeme krátké zastavení v rovnováze mezi vzpomínkou na smyslový svět prožitého léta a tušením světa duchovního, očekávaného v blízkosti se zimě. Tento duchovní svět máme v sobě znovu objevit v boji s vlastním egoismem, v boji symbolizovaném Michaelem, který zabíjí draka. Zrají v nás myšlenky, které mají zpracovat a proměnit smyslové prožitky vrcholného léta v zárodek duchovního plodu.

Paralelně s podzimní fyzickou smrtí přírody nastává jaro (znovuzrození) duše. Ta sestupuje do své vlastní temnoty s

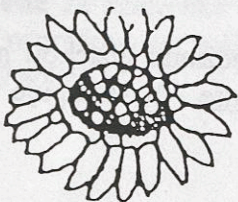
velkým úkolem: zrodit (znovuzrodit, stvořit) duchovní dítě v srdci a takto prožít to, co bývá vyjadřováno slovy „KRISTUS VE MNĚ“. Toto zrození (stvoření, objevení) duchovního světla (KRISTA) ve vlastním nitru - uprostřed největší tmy a chladu ovládajícího okolní svět - má přinést člověku poznání „JÁ JSEM“, tedy že opravdu jsem nesmrtelná duchovní bytost, která právě takto má sama sebe poznat (sebe-poznání) a sebe si takto uvědomit (sebe-vědomí).

Poznáváme se v tomto smyslu sami v sobě, zároveň však i v kterékoli jiné živé bytosti a v kterékoli další části přírody, země, vesmíru: poznáváme absolutní duchovní propojenost všeho se vším, poznáváme tuto absolutní propojenost a učíme se jí každodenně, v každém okamžiku vědomě žít.

Pokud známe a přijímáme křesťanské tradice, určitě se během adventní doby o jakousi vnitřní duchovní obnovu vždy nějak snažíme - přes všechny tlaky vnějšího světa zaměřeného o vánocích převážně na hmotné prožitky a povrchní zábavy - a snad se nám i letos podařilo postoupit na této naší Cestě aspoň o malý kousek.

A pokud zjistíme, že nám ještě hodně zbývá učinit, neztrácejme naději, nýbrž s vírou a láskou se vydejme do „dalšího kola“ naší pozemské pouti životem. Znovu se totiž smíme, s pomocí Boží, pokusit o další stoupaní vzhůru, nést v sobě své vnitřní světlo cestou k novému jaru, k novému probuzení přírody, našich smyslů a radosti z krásy vnějšího světa, abychom se pak znovu pokusili zvenku přijatou krásu a sluneční světlo proměnit ve vnitřní krásu a světlo své duše - a tím „zbytku světa“, jehož jsme neoddělitelnou částí.

(K napsání tohoto článku byla autorka inspirována antroposofickým kalendářem Rudolfa Steinera z roku 1912.)

Bohumil Houser:

KREMNICKÉ NOCTURNO

(1965)

Dívám se do starého rámu
vybledlé noci
na obraz oživených mistrů
stavitelů morového sloupu
i celého kremnického náměstí.

V němém úžasu
ptám se těch nespočetných očí,
rukou, těl a tváří
nehybných němých svědků
proč život v kameni
přežívá inteligenci stavitelů.

Otevřel se Sezam a hle:
Noc nad oživeným městem
hoří v jasných barvách
pohlující v plamenech siluetu
červené věže,
Jižní brány,
zámku, chrámu i radnice
otevírají se dveře intuice.

Překvapila mě otázkou:
„Kam poletíš?“
„Snad nechceš zaklepat
poslednímu veselému měsíci
na samotářské vrásky
rozesmáté jarem
a ohlédnout se

přes záplavu šeříků
za spirálou stopy
kolem Země
zaoranou miliony radlic
vyrytou kýlem korábů
v bělostné pění Oceánu
-zaorané však miliony radlic
pluhu Kyklopa-Času?"

„Jak chceš vzlétnout,
když nezbedné děti
ti ustríhly křídla
přilepily je drakům
andělům smrti
nesoucí požáry v jazycích
ostřejších megatun žhářů?“

Nebe se zavřelo, -
odcházím z rynku života
kde dohasínající hvězdy volají
k zatemnělým spícím troskám
jako dotěrný nářek sirény
v trychtýři koberce
po explozi bomb.

Pádím po ústupové cestě
Bystrickou dolinou
směrem na Skalku
kalvarií vroubenou hroby
zastřelených mužů a žen
a na mém útěku
z exilu rodné země
svítí mi na cestu
mlčení černých očí
potomkyně Tamerlana.

Jarmila PLoťná:

Hnutí českých bratří

Koncem 15. století se tyto myšlenky rozšířily tak, že přísný katolík a humanista Bohuslav Hasištejnský z Lobkovic se ve svém listě z roku 1497 zmiňuje, že „shrbilé baby a possetilij starczy na piwie nebo na wijnie sedijetcze tagemstviije swatee trogicze proklatými otazkami zpytugij...“ (26). Úryvek z dopisu známého humanisty je pouze jedním z dokladů skutečnosti, že teologické a filozofické otázky nebyly u nás záležitostí jen učenců a osob vysvěcených, ale zajímaly právě lidi obyčejné a neučené, ovšem samostatně přemýšlející.

Uprostřed nejradikálnějších, převážně chudobných následovníků Husa a později i lidového myslitele Petra Chelčického, povstalo v polovině 15. století hnutí českých bratří. Co se týká teologických otázek, Jednota bratrská se přiklání k umírněnému táborismu, byla tedy méně radikální než hnutí nazývané souhrnem „pikardská“. České bratry vedle náboženských otázek sjednocoval i kritický postoj k uspořádání tehdejší společnosti. Jejich názory byly na svoji dobu tak pokrokové, že jen málo bychom mohli nalézt myšlenek o společenských otázkách např. u polských ariánů 16. století, které by nevyřkli již sto let před nimi čeští bratří. (27)

Výrazným rysem této církve byla vysoká etická nekompromisnost a život odpovídající víře. Její sbory rostly na všech stranách v Čechách a na Moravě a stávají se tak středisky náboženského života „lidí bez meče“ (28), kteří přejí si bez ohledu na svůj prospěch být „solí země“ v pravém biblickém slova smyslu. Jednota bratrská tak získávala vážnost a úctu lidí nemajetných, ale i zámožných měšťanů a šlechty. Právě přítomnost vyšších vrstev vedla v devadesátých letech k rozdělení v Jednotě, kdy většina bratří v čele s bratrem Lukášem upustila od dosavadního bojkotování „vlády světa“. Šlo tu především o možnost obsazovat výnosné úřady a nabývání majetku. (29) Původní Jednota, která nespočívala tolik v jednotném vyznání, ale v bratrské snášenlivosti, tak prožila na konci 15. století rozkol.

Menšina - tzv. Amosenci čili „Malá Stránka“ zachovávala nadále věrnost vůči dávné přísné etice a křtu dospělých. Ve sporech, které započaly okolo roku 1489 a byly ukončeny v prvních etapách rozkolu disputací v Chlumci roku 1496, vytvořila se prvá skupina Amosenců pod vedením Amose, obchodníka s voskem z Vodňan (původem však z Uherského Brodu na Moravě), Jakuba, zvaného Kubíček, mlynáře ve Štěkni u Strakonice, Matouše, tkalce, zvaného Pikard, Jana, mlynáře ze Sušice a jiných.

Podle listu umírněných bratří boleslavských od Jana Hladíka z roku 1501 se Amosenci odlišovali od ostatních především hlásáním křtu dospělých, neuznáváním přísahy a nevírou ve svátost „Večeře Páně“ (30) Uvažovali také o tom, že se lze zbavit světské vrchnosti.

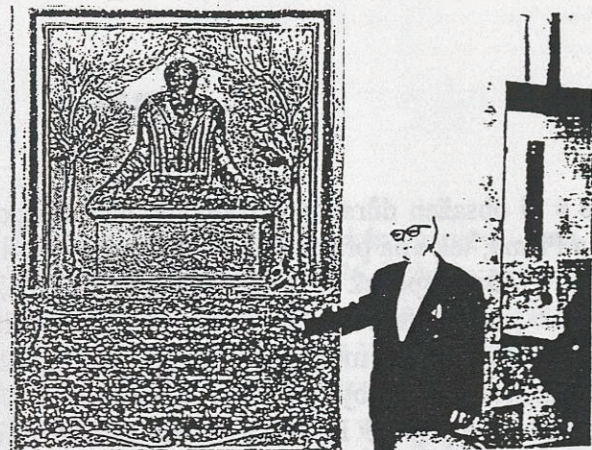
Zajímavou osobností byl již zmíněný Matouš Pikard, známý také jako Matouš Poustevník, který se stal ve své době známým vzděláním a výmluvností. Pobýval v Domažlicích, Roudnici, Štenberku, Žlebích, Brandýse i na jiných místech, kde po celá staletí doutnala heretická hnutí. Všude pronásledovaný „sektář“ Matouš stal se před rokem 1488 členem Jednoty bratrské, ale v témže roce byl z ní na jistý čas vyloučen z důvodu pocházejícího ze Štenberka, kde pobýval, že o Kristu nevěří, „že by pravý Bůh byl, než člověk pouhý“. (31) Jde tedy o náznak antitrinitářství a je to, zdá se, nejstarší zmínka svědčící o skutečnosti, že Amosenci byli příznivci této myšlenky. (32)

Roku 1500 rozkol Jednoty bratrské byl ukončen, poněvadž Malá Stránka si zvolila s konečnou platností svoje duchovní. Vznikla tak živoucí společnost. Kolem roku 1520 měla, pokud na základě pramenů můžeme zjistit, čtyři kněze: bratra Amose, Jana Kalence, kožišníka, Jana Cvidlu a Mikuláše Vřetenáře. Její nejvýznačnější činnost spadá k době těsně po smrti Amose, roku 1522, kdy jejím duchovním vůdcem se stal člověk odpovídající reformační době, mladý a nadaný JAN KALENEC. (33)

Nejstarší zpráva o této osobnosti byla nalezena prostřednictvím J.V. Šimáka v pražské „Kronice Bartoše písaře“ (34)

Také J. A. Komenský v „Historii o těžkých protivenstvích církve české“ (35) a jiní autoři starší i novější se o Janu Kalencovi zmiňují

Miloš Mikota

„UNITÁŘSKÝ“ PAMÁTNÍK V KAROLINU

Nedávno jsem se zúčastnil jako divák promoce absolventů filosofické fakulty Karlovy univerzity v památném Karolinu. Jedna naše členka promovala z religionistiky.

A tak jsem znovu, po mnoha letech, uviděl opět památník, který přetrval věky. A také jsem si připomněl, že o něm psal sám „zuřivý reportér“ Egon Ervin Kisch v Pražském Pitavalu v kapitole „Popravený zakladatel pamětní desky“, že tato unikla pozornosti jezuitů. Zůstala v Karolinu 4 další století, zatímco její zřizovatel Palaeolog (plným jménem dle svého řeckého původu Jakopos Olympidarios Palaeologos) byl popraven a jeho tělo spaleno 22.3.1585 na náměstí v Římě a popel jeho rozmetán do čtyř světových stran.

Na semináři, který jsme v pražské Unitarii uspořádali v roce 1985 u příležitosti 400. výročí té neblahé události, hovořil též profesor Jánoš Erdö na téma „Palaeolog a Sedmihradsko“. Sdělil nám, že Palaeolog byl v Sedmihradsku čtyřikrát, a to mezi rokem 1572 a 1575. V posledním roce svého pobytu v Kluži byl profesorem na unitářské koleji a jejím rektorem. Vyučoval řečtinu, exegesi Nového zákona a filosofii. Podílel se i na překladu bible do latiny a maďarštiny. Velmi si vážil vůdčí osobnosti sedmihradských unitářů Františka Davida a když tento byl žalářován a zemřel ve vězení na hradě Deva, napsal Palaeolog ještě s dalšími jeho obhajobu. To byla poslední Palaeologova písemná práce a

je v ní obsažen důrazný požadavek náboženské tolerance, založené jak na Písmu, tak i na přirozeném náboženství.

Můj příspěvek se týkal převážně období, kdy Palaeolog působil v Praze jako profesor na univerzitě. Palaeolog, který se narodil v Řecku, se v mládí stal domikánem, ale pro své radikální (můžeme říci téměř unitářské) názory byl uvězněn v Římě. Měl štěstí, neboť v den smrti fanatického papeže Pavla IV v roce 1559 rozvášněný dav otevřel vězení inkvizice a všechny vězně osvobodil. Do Čech přišel někdy kolem roku 1562. Palaeologovy názory známe teprve z jeho pozdějších spisů, které napsal v Polsku, v Sedmíhradsku a na Moravě. Jimi se zařadil mezi radikální unitáře.

Že byl v Praze v roce 1568 víme bezpečně, neboť v tomto roce nechal zasadit mramorovou pamětní desku u příležitosti úmrtí jeho přítele profesora Matouše Kaliny, zvaného Collinus. Toto datum je totiž vyryto v řeckém nápise na desce, která je nyní umístěna v Karolinu na pravé stěně auditoria maxima. V listech vavřínu je latinské věnování: „*Toto, Colline, zasazují Tobě za Tvé zásluhy. Ty, kterýs mne přijal po mých nešťastných cestách, přijmi tento důkaz přátelství, vyhnanstvím poznamenaný Jakobos Palaeologos.*“ (Volně přeloženo.)

Zdá se, že byl v Praze šťasten, neboť se zde oženil s jednou ze tří dcer českého historika Martina Kuthena, se kterou měl několik dětí a která s ním sdílela i další jeho vyhnanství v Polsku a v Sedmíhradsku a utrpení na Moravě, kde byl nakonec zajat papežskými žoldnéry a odvečen do Říma. Nutno poznamenat, že Palaeolog nebyl pouhým profesorem humanistou, ale (jak nám prozrazuje Třeboňský archiv) byl také tajným radou císaře Maxmiliána II., který jej dvakrát zachránil ze spárů inkvizice. Rudolf II, který po Maxmiliánovi nastoupil, nedovedl se vzepřít jezuitům a dal souhlas k jeho zatčení a uvěznění.

Romanopisec Josef Svátek, snad inspirován náhodnými poznámkami historika Josefa Jirečka, který považoval Palaeologa za dobrodruha a podvodníka, líčí jej v románu „Praha a Řím“ jako romantického dobrodruha a jeho manželku, kterou nazývá Anežkou, nechává zemřít při jeho zatčení po jeho údajném útěku z vězení. Ve skutečnosti však Palaeologova manželka (pravděpodobně jménem

Eufrozína) svého manžela přežila o 16 let na kunovickém panství, kam se uchýlila celá rodina pravděpodobně kolem roku 1576. Bylo to panství Jetřicha (či Dětricha) z Kounic či Kunovic. Městečko se jmenuje Hluk na Moravě a je v oblasti, která jako Sedmíhradsko byla velmi pohostinná všem pronásledovaným pro víru. Vždyť právě zde na Moravě ve Sklavkově umírá v roce 1564 pro víru z Polska vypuzený italský antitrinitář (unitář) Bernardo Ochino. Zda se zde Palaeolog s moravskými antitrinitáři také setkal, nevíme. Známe je však dopis Tadeáše Hájka z Hájku, významného astronoma, lékaře, botanika a matematika Bedřichovi z Žerotína z 10.1.1582, ve kterém činí narážku na zatčení Jakoba Palaeologa:

Těchto dní noviny velmi smutně jsem slyšel o našem panu Palaeologovi, nepřijímu to s radostí. Co jest toho za příčinu, nyní novím a divím se, že od V. Milosti žádné zprávy o tom nešťastí učiněno není. Prosím, račte mi o tom všem napsati vedle příležitosti, neboť již se to o něm hlučně rozhlašilo, že jest ponován do Brodu Uherského, tam od biskupa na kůži vzat a do Vídně vosen, potom, že jsou hned také jeho knihy a psaní všechna pobrali. Pán Biskup jemu rač proti zločinným nepřítelům našeho náboženství pomocníkem býti a nám všem.

Uvězněný Palaeolog byl vezen v kočáře do Kroměříže a odtud do Klosterneuburku a tam vězněn v klášteře augustiniánském, odkud jej pak odvezli do Říma, kde byl víc jak tři roky vězněn.

Ze zájmu těchto vzácných lidí o Palaeologa a z obou zmíněných nápisů na mramorové desce v Karolinu je patrné, že Palaeolog nebyl žádný „dobrodušný podvodník“, jak o něm ještě v roce 1875 tvrdil Josef Jireček, ale člověk vzdělaný, pronásledovaný papežskou inkvizicí pro své odlišné názory, kterými stejně jako Michael Servet a Francis David, předběhl svou dobu a stal se tak - jako oni - průkopníkem opravdu svobodného a pokrokového náboženství, jakým je dnešní unitářství.

Josef Svátek ve své knize „PRAHA A ŘÍM“ napsal:
„Každé autodafé shromažďovalo před chrámem Panny Marie, při němž byl klášter dominikánský s inkvizičními vězeními, nepřehledné davy lidí... Časté pálení „kacířů“ bylo pověřivému a v ohledu náboženském nanejvýš nesnášenlivému obyvatelstvu římskému velkým zadostičiněním...“

Co mohl ten senzacechtivý dav lidí vědět o těch, kteří tu byli popraveni? Nic. Pokládali je za nepřátele všemocné ř.k.církve, a to přece stačilo. Ti, co tehdy pokřikovali před více jak 400 lety na šedovlasého Palaeologa, nemohli přece vědět, že tento bledý šedesátník s hlubokými očima, který i po čtyřletém vězení v inkvizičním žaláři si zachoval jasnou mysl, má něco společného s počátky unitářské víry ve třech světových zemích. O tom, pochopitelně nevěděli nic. A co my? Co víme o jednom ze svých statečných předchůdců? Na zmíněný román Josefa Svátka se nemůžeme spoléhat. Ten pravdivě vykresluje jenom atmosféru doby. Jinak si značně vymýšlí, jak to doložil v Pražském pitavalu Egon Ervín Kisch. Mne přivedl nejen k Palaeologovi, ale i k Janu Kalencovi, průkopníkovi českého unitářství v 16.století v Čechách a na Moravě, profesor F.M.Bartoš. Ten mě také informoval o tom, že Palaeologův památník pro jeho přítele Matouše Collina (Kaliny) byl někdy v roce 1948 v rámci 500.výročí univerzity, přemístěn z temné chodby do auditoria maxima.

KAROL GRYZC-ŠMILOWSKI - PŘÍBĚH JEDNÉ STATEČNÉ CESTY -

Polští unitáři si letošního roku připomínají 40. výročí úmrtí výrazné osobnosti svého duchovního Reverenda Karola Grycz-Šmilowského. Narodil se roku 1885 ve Šmilovicích v rodině místního učitele. Studoval teologii ve Vídni, v Halle, Berlíně a v Lipsku. (Vikariát absolvoval ve Skočově. Jak zapálený polský vlastenec nemohl obdržet úřad luteránského proboště.)

Po vypuknutí 1. světové války byl povolán do rakouské armády. Byl kaplanem v Olomouci a později kaplanem na ruské frontě. V listopadu 1918 v obrozeném Polsku se stal prvním evangelickým kaplanem v Polské armádě.

Navštívil Blízký Východ. V roce 1931 pobýval několik měsíců v Palestině. Poznal rovněž Řecko a Konstantinopol. Plodem této cesty byla kniha „Ze země svaté novověké víry“, vydaná r.1934 a považovaná za jednu z nejzajímavějších polských publikací o Izraeli. Při popisu Palastiny zařadil Karol Grycz reflexe na témě Ježíš, při čemž revidoval oerthodoxní pojetí. Byl příznivcem liberální teologie. Nadchnul se racionalismem v náboženství Polských bratří (tehdejších polských unitářů).

Roku 1936 začal vydávat čtvrtletník „WOLNA MYSL RELIGIJNA“, v němž propagoval myšlenky polských unitářů - - vypovězených z vlasti nařízením sněmu z r.1658. Na podzim roku 1937 svolal sjezd do Lodže, kterého se zúčastnilo více než 300 příznivců unitářských myšlenek.

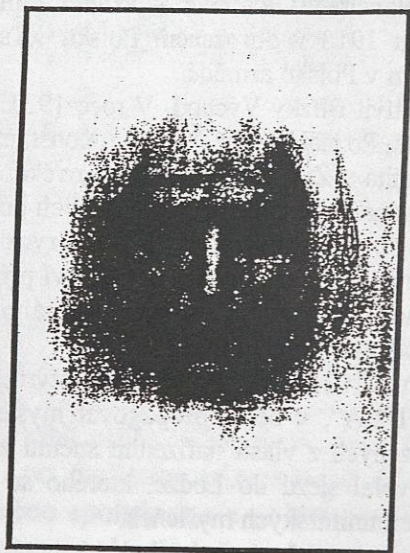
Za nacistické okupace byl hledaný gestapem. Ukrýval se v Procovicích v prostředí tamnějších unitářů. Po osvobození se mu podařilo společnost polských bratří zaregistrovat. Vedl Jwednotu polských bratří (unitářů) až do své smrti.

Na žádost slezských unitářů, mezi nimiž bylo mnoho lékařů, požádal přátele v USA o pomoc formou zásilky léků, zejména penicilinu. Výsledkem této snahy byla americká charitativní mise Unitarian Service Committe s obrovskými zásilkami léků. S touto unitářskou misí souvisí rovněž vybudování chirurgické úrazové nemocnice v Piekarech v Horním Slezsku, v průmyslové oblasti, kde bylo mnoho pracovních úrazů v dolech a hutích. Vůdčím duchem této akce byl rovněž Karol Grycz, jehož zásluhou se moderně vybavené nemocnici dostalo i špičkových amerických specialistů.

V roce 1969 zesílil v Polsku stalinský totalitarismus, a tak američtí odborníci museli opustit zemi. Nechali za sebou dokonale fungující nemocnici, které se dodnes říká „americká“.

Za množství činnosti a práce odplatil stalinský režim obnoviteli polského unitářství devítiměsíčním vězením. Po propuštění působil Karol Grycz až do konce svých dnů jako pastor senior polských unitářů, kteří vděčně vzpomínají na jeho statečnou a obětavou životní cestu.

(Překlad z polštiny pořídily sestra Rev.J.Plotěná a bratr Vladimír Oršulík.)

O z n á m e n í :

Velmi oblíbená a našimi duchovními často citovaná knížka Kahlila Gibrana (česky Chálil Džibrán)

„P R O R O K“, kterou v překladu bratra Dr.Borise Merhauta a jeho manželky Elišky vydalo v roce 1989 nakladatelství VYŠEHRAD, vychází znovu v nové úpravě s četnými ilustracemi v nakladatelství ONYX v Praze 2, Vinohrady, Budečská 39 za Kč 136,--. Je možno obdržet tuto knížku s určitou slevou na shromáždění českýcu unitářů v Brně, Radnická 4 vždy v pátek 17-18,45 hod.

Miloš Mikota:

ANGLIE PROKLÍNANÁ I MILOVANÁ

Kapitola z dějin unitářství - ESSEX STREET CHAPEL

Kolikrát jsem navštívil ústředí anglických unitářů, které sídlí v budově, kde kdysi stála kaple „Essex Street Chapel“, už ani nevím. Její původní podobu, jak vypadala před válkou, jsem bohužel neviděl. Její historie je velmi zajímavá, protože byla vlastně první kaplí či kostelem, nesoucí jméno „unitářský“. Unitářské myšlenky se sporadicky vyskytovaly a šířily již téměř jedno a půl století, ale bylo to riskantní. Kdo se toho odvážil, musel být statečný, ba velice statečný. A musel mít dobré přátele, jakými byli Dr. Priestley a Dr.Price. Tím šťastným odvážlivcem byl tehdy v roce 1774 Reverend Theophilus Lindsey (narozen 20.6.1723, letos již uplynulo 275 let od tohoto data a proto není na závadu, když si jej i s mírným zpožděním připomeneme).

Rev. Lindsey byl původně duchovním anglikánské církve, avšak věnoval se víc než dodržování církevních dogmat charitativní činnosti v chudinské čtvrti svého působitě. Náboženství totiž chápal jako s l u ž b u bližnímu, a to službu jak duchovní tak i hmotnou. Jelikož nesouhlasil s orthodoxními 39 články víry a s předpisy „Modlitební knihy“, musel se vzdát svého místa. Ač byl téměř bez prostředků, jeho manželka ho neopustila, ačkoli jí to jedna bohatá teta radila.

Rev.Lindsey se rozhodl, že si v Londýně založí svůj vlastní sbor - s b o r u n i t á ř s k ý. s pomocí svých přátel si pronajal v Essex Street bývalou aukční síň, která mohla pojmout až 300 lidí.

17.dubna 1774 se začali scházet první jeho příznivci. Zprvu jaksí váhavě, neboť se šeptalo, že bude přítomen vládní špicl.

Lindsey však řídil bohoslužbu přesně podle dosud platného nařízení, takže nemohlo být proti němu policejně zakročeno. Na své posluchače však nejvíce zapůsobil svým kázáním na téma: „**ÚSILÍ O ZACHOVÁNÍ JEDNOTY DUCHA VE SVAZKU MÍRU.**“

V tomto kázání apeloval Lindsey na uskutečňování opravdové lásky k Bohu a k člověku, na zásadu snášenlivosti a na činnost charitativní. Byl to zřejmě úvod k jeho dalším kázáním, ve kterých zvěstoval posluchačům hluboké hodnoty pravého Ježíšova křesťanství. Tyto promluvy byly vedeny čistě v duchu unitářském.

Ačkoli na prvním shromáždění bylo přítomno více než 200 lidí, včetně jednoho lorda, několika kleriků z anglikánské církve a také tam byli jeho přátelé Dr. Priestley a Dr. Benjamin Franklin, který v té době byl právě v Londýně, trvalo ještě určitou dobu, než úřady přidělily Essex Street Chapel řádnou registraci pro veřejnou bohoslužbu. Nebylo to tedy lehké, ale dobrá věc se podařila a brzy místnost nestačila pojmout všechny, kteří přicházeli a tak za 4 roky byla vybudovaná nová kaple a fara, které sloužily svému účelu až do roku 1886. Unitářská obec se pak přestěhovala do Kensingtonu, ale v Essex Street zůstalo ústředí organizovaného unitářství. A je tam dodnes, i když opět v nové budově po roce 1945. Zde rovněž sídlí nakladatelství, které na počest jmenovaného unitářského průkopníka nese jméno „LINDSEY PRESS“ a je zde i vydavatelství unitářského časopisu THE INQUIRER.

Jak jsem se již dříve zmínil, budova, která sloužila unitářským bohoslužbám po dobu 170 let, byla v roce 1944 zničena nacistickým náletem na Londýn. Nepřátelská puma sice zničila materiální dědictví Rev. Theophila Lindseye, nezničila však jeho dědictví duchovní, které je živé nejen v Anglii, ale mezi unitáři na celém světě, kteří v tomto století - ještě s větším úsilím než kdy jindy - se upřímně snaží o

„zachování jednoty ducha ve svazku míru.“

SNAHA

VYHOVĚT

Majetek církvi – historicky tvrdý oříšek

Výlet do historie, snažit se alespoň několika skrovnými pohledy zachytit poměr církvi k majetku, se podobá výletu do temného pralesa, který je nesmírně rozsáhlý a tajemný. Bývá zvykem začínat od Adáma. V našem případě u Ježíše Krista.

Evangelista Marek (6,7–11) jasně hovoří o úsporném majetku učedníků a předpokládá starost o jejich živobytí. Prvotní židokřesťanské obce žily z přichýlení se k synagogálnímu majetku. Když se osamostatnily, nebo byly osamostatněny, přijaly podzemní, katakombální formu. K tomu jim sloužila v Římě i jinde v římském impériu pohřební bratrstva, která spravovala pohřebiště a byla legální.

Zvrat přinesla teprve konstantinovská éra. Církev jako federace více či méně nezávislých biskupství, patriarchátů a bohosloveckých směrů se opírala o ramena – či spíše pokladnice vládců tohoto světa. Někteří z nich byly dokonce tak temperamentní, že určovali, v co mají

církve věřit, uctívat či neuctívat (obrazy apod.).

Trvalo celá staletí, než naši husitištité předkové učinili zjevnými „nálezy lidské“ na těle křesťanství. Soužití církvi s mocnými nebylo vždy medové. Středověk v Evropě znal i postavení kněze, který jidal pouze s pánovou čeládkou. Ptáme se, nakolik byl schopen konat skutečnou péči o duše, když byl pánovým písařem, kancléřem a preceptorem jeho dětí? V Čechách určitou dobu byl biskup pokládán za knížecího kaplana. Proti tomu církev nebo církve hledaly lék ve vlastnictví majetku. Vlastní majetek zaručoval představitelům a pracovníkům církve určitou míru osobní nezávislosti a lidské důstojnosti, byť tato nezávislost byla v rozporu s Kristovým požadavkem, a v konečné fázi omezená vůlí panovníkovou (darované mohl odejmout). O tom svědčí bezpočet příkladů.

Od nepaměti je povědomo, že velký majetek kazí mravy jeho vlastníkům a navíc vzbuzuje lidskou touhu, aby byl přerozdělen. Týkalo se to i církvi, což známe, pokud jsme alespoň trochu sledovali hodiny dějepisu ve škole. Proto naši husitištité předkové, srozuměvše výzvy Písma i potřeby všedních dnů, měli sbory měšťanů zvaných kostelníci, kteří zajišťovali provoz chrámů i živobytí duchovních.

Opusťme církevní minulost a tažme se, jak se mají církve k vlastnictví zachovat dnes. Husitská zkušenost může představovat určitou inspiraci, i když vztahy církvi k majetku se budou spíše odvíjet na rovině kapitálu než nemovitostí. V každém případě i po dvou tisíciletích zůstávají tyto vztahy pro křesťany tvrdým oříškem.

MILAN ZELENKA

Miloš Mikota:

Historická vzpomínání

Narozeným v květnu a v červnu jsme poblahopřáli, a to nejen členům, ale i našim příznivcům, kteří naši činnost sledují a podporují. Připomněli jsme si i ty členy, kteří nás přešli v odchodu do věčnosti nebo, jak to lze i jinak vyjádřit, do vyšších sfér. Nezbylo nám však místo pro význačné osobnosti, na které bychom měli také vzpomenout v těchto dvou měsících.

Připomeňme si však také některé významné historické události, kterých je v těchto vzpomínaných měsících dosti.

Hned 1. května nacházíme zprávu, že toho dne l.p. 1542 vydal Jan Kalenec svou „Knížku...“, ve které obhajuje unitářské pojetí Boha dle bible (Jeden jest Bůh), které je dodnes základem pro unitářské církve v Maďarsku a v Rumunsku.

- 1.5.1881 se narodil P.Pierre Teilhard de Chardin, S.J., (zemřel 7.4.1955), misionář v Číně, Mongolsku, Tibetu, Indii, Jávě, Barmě, Japonsku, paleontolog, spoluobjevitel sinantropa, přednášel i v U.S.A. (Vesmírné evangelium)
- 2.5.1519 zemřel Leonardo da Vinci
- 2.5.1925 zemřel český sochař Jan Štursa
- 3.5.1879 se narodila Alice Masaryková
- 4.5.1977 zemřel Karel Höger a v r.1919 zahynul gen.M.R.Štefánik
- 5.5.1819 proslovl své slavné kázání „Unitářské křesťanství“ William Ellery Channing, „Otec amerického unitářství“
- 6.5.1861 se narodil Rabindranath Thákur indický básník a „unitář“
- 6.5.1879 se narodil akademik Bedřich Hrozný, orientalista
- 6.5.1941 Rabindraanath Thákur zemřel
- 12.5.1820 se narodil Josef Mánes, a 1884 zemřel Bedřich Smetana
- 13.5.1923 zemřela Charlotta Garriguová Masaryková, unitářka
- 14.5.1863 se narodil Vilém Mrštík, v r.1931 zemřel Viktor Dyk
- 15.5.1880 se narodil sochař Jan Štursa, paní Ch.G.Masaryková byla pohřbena v Lánech
- 16.5.1868 položen základní kámen Národního divadla
- 17.5.1817 se narodil Debendranath Thákur, otec Rabindranatha
- 22.5.1772 narozen Ram Mohun Roy, spoluzakladatel Brahma Samadže, která se jako první asijská náboženská skupina připojila k IARF
- 26.5.1825 Založena AUA(American Unitarian Ass.) v USA a v týž den British and Foreign Unitarian Association v Anglii

- 30.5.1778 zemřel Francois-Marie Arouet VOLTAIRE, jehož spisy jsou oceňovány pokrokovými náboženskými mysliteli
 - 3.6.1870 narozen zakladatel Náb.spol.č.unitářů Dr.N.F.Čapek
 - 8. června má narozeniny pastor polských unitářů a viceprezident UUP Rev. Michal G o ŝ d z i k, přejeme mu hodně zdraví a síly a trpělivosti, aby zvládl všechny úkoly, které třeba vyřešit v rámci polského unitářství. V tomto čísle si připomínáme život obnovitele polského unitářství Karola Grycz-Šmilowského, o kterém jsme se již v minulosti zmínili.
- Není na škodu připomínat si minulost unitářského hnutí, které to nemělo nikdy moc lehké. Nejlepší podmínky mělo české unitářství v době bratra Dr.N.F.Čapka a br.Dr.Karla Hašpla až do roku 1949, kdy zčalo pronásledování pracovníků Unitářské pomocné služby (Unitarian Service Committee) ve státech pod stalinskou totalitou. Je podivuhodné, že několik amerických lékařů specialistů, pracujících v nemocnici v Piakarech tuto dobu přežilo až do roku 1969, kdy byli pouze vyhoštěni.

PODĚKOVÁNÍ

Používám této příležitosti volného místa v časopise POUTNÍK, abych s vděčností a dojat poděkoval v š e m těm bratřím a sestrám, kteří mi v minulém měsíci gratulovali k mým osmdesátým narozeninám a moc a moc děkuji za květiny a milé dárečky, které mne velmi potěšily. Děkuji blízkým i vzdáleným, kteří mi k tumuto jubileu zaslali blahopřejný dopis a tímto se zároveň omlouvám, že jsem jim také dopisem nepoděkoval. Kdybych to učinil, nebyli bychom společně se sestrou Rev.J. Plotěnou schopni připravit toto číslo POUTNÍKA.

K tomu ještě poznamenávám, že připravovaný článek bratra Dr.B.Houera „STÁŘÍ BEZ UTRPENÍ“ vyjde jako separát.

Miloš Mikota

OBEC UNITÁŘŮ V BRNĚ

Závěrečná resoluce

dle usnesení valného shromáždění ze dne 16. dubna 1999:

1. Členové obce unitářů v Brně vyslechli zprávy hlavních funkcionářů OUB a schválili je.
2. Z usnesení, které vyplynulo z minulé valné hromady zůstává stále v platnosti:
Bod č.2: OUB bude i nadále usilovat o získání pronájmu místnosti pro nedělní shromáždění (bohoslužby).
Bod č.4: Členové OUB jsou odhodláni spolupracovat s ostatními obcemi za účelem obnovení demokratického ducha, tolerance a jednoty českých unitářů.
Bod č.6: Dobrovolné zvýšení členského příspěvku doporučujeme.
3. Členové OUB souhlasí s konáním unitářského sněmu za vhodných podmínek potvrzených JUDr. Tihelkou a ÚSS.
4. Valné shromáždění členů OUB vyslovilo souhlas s návrhem, aby OUB spolupracovala s ÚSS a s těmi obcemi, které podporují (ev. podpoří) ÚSS.
5. Členové OUB berou na vědomí, že bratr Rev. Mikota bude reprezentovat celou Náboženskou společnost českých unitářů na mezinárodním setkání Unitářů z celého světa v Maďarsku od 4.5. do 12.5. ICUU je povinen předat jakoukoli částku v dolarech jako příspěvek na organizaci setkání. Pokud by někdo mohl přispět nějakou dolarovou bankovkou, předem děkujeme. Rovněž budou o to požádány i další obce ČU. Organizátoři setkání ICUU jsou si vědomi naší situace, ale požadují onen „dobrovolný“ příspěvek všechny členské organizace ICUU, nás tedy nevyjímaje.

Správnost záznamu závěrečné resoluce potvrzuji

Rev. Mikota 95. Valná hromada

PARAHAMSA JÓGÁNANDA

Jsi viditelná jako Matka příroda

Ó nezrozené a bezpočátečné, nezbadatelné absolutno!

Vzdálené a nepochopitelné smrtelníkům, jak jsi jim blízké a drahé ve svém utvářeném a konečném aspektu Matky přírody. Skrz její hvězdné oči člověk může zírat na práh Tvého nevinného tajemství.

Ó půvabná paní! Tvé roucho širé oblohy není nikdy stejné: je to jemná záře na úsvitu, oslepující paprsky poledne, polotóny soumraku a tajemný závoj temnoty.

Zaujatě zírám na Tvou tvář, zářící ve dne životadárnou silou slunce, v noci skýtající uklidňující jas měsíčních paprsků. V závanech větru se můj dech mísí s Tvým. Cítím Tvou kosmickou energii v tepu své bytosti a přemítám pln údivu o Tvé činnosti v elektromagnetických vlnách. Patřím na póry oblohy, z nichž se vypocuje Tvůj úsilovný život sesílající mocný déšť. Zřím Tvou krev proudit rudě, křišťálově v bystřinách a průhledně modře v mořích.

Ó hlase mlčenlivého Ducha, ó božský břichomluvče!

Tvé ozvěny ke mně doléhají ve zvuku lastur, v bubnování mořských vln, ve švitoření ptáků a v tajemném šumění vibrací.

S tváří obrácenou k východu Tě uctívám povinným obřadem, ó bohyň nekonečného dávání. V chrámu své mysli zvoním zvonky harmonie, kladu na oltář květiny vroucí oddanosti, rozsvěcují svíce spásných myšlenek a kadídlko lásky.

Ó Moje kosmická Matko s diadémem duhy, ověnčená šňůrou perel Mléčné dráhy, s démanty zářivých planet na prstech, skláním se před Tebou!

HYMNY K MATCE ZE SBÍRKY „ŠEPOT VĚČNOSTI!“

PROGRAM OBCE UNITÁŘŮ V B R N Ě

na Květen a červen 1999

Pokud není jinak uvedeno, koná se v kinosále na Radnické č. 4

7.5. Pá Dr.B.Hoser: **V E S A K** - svátek jara (v 17 hod.))

9.5. Neděle: **OTEVÍRÁNÍ STUDÁNEK**

(Sraz na konečné stanici č.4 Obřany v 9,30 hodin.)

12.5. Středa Dr.B.Houser: **AMERICKÁ A ČÍNSKÁ AKUPRESURA**

koná se ve škole na Kudelově ul.č.8 v 17 hod.

14.5. Pá 17 hod. **KVĚTINOVÁ SLAVNOST**

19.5. S Rev.J.Plotěná: **SEMINÁŘ V PŘÍRODĚ**

(Sraz na konečné č. 4 v 16,00 hodin)

21.5. Pá Rev.M.Mikota: **MAGIE LÁSKY** - zdravý a šťastný život

28.5. Pá Rev.J.Plotěná: **CESTA KE SVĚTLU**

(Duchovní proudy v současném umění)

4.6. Pá Dr.M.Škárková: **CESTA LIDSKÉ DUŠE k „JARNÍM VÝŠINÁM“**

11.6. PhDr.Jiří Jobánek: **H M O T A A D U C H**

18.6. Dipl.tech. M. Kopřiva: **KARMICKÉ PŘÍČINY NAŠICH NEMOCÍ,**

UTRPENÍ A OSUDŮ A JEJICH LÉČBA A NÁPRAVA

25.6. Dr. B. Houser: **SÍLA BDĚLÉ POZORNOSTI**

SEMINÁŘ V PŘÍRODĚ sestry Rev.J.Plotěné

v červnu - sraz na konečné stanici č.4 v Obřanech v 16 hodin

ve dnech: 2.5., 9.6., a 23.6. **DŽŇANA JOGA** - sdílení zkušeností

Kniha **PROROK** známého spisovatele východní moudrosti Chalil Džibrána

v překladu Elišky a Borise Merhauta je k dostání na shromážděních

! brněnských unitářů (kromě seminářů v přírodě) se slevou pro členy.

POUTNÍK č. 14 s článkem br.Dr.B.Housera **CESTA DO PEKINGU** je

zde rovněž k dostání, jakož i další čísla nového **POUTNÍKA** č. 1/99, 2/99 a 3/99.

